

En Klofcares Titul,

jämte en ganska wacker

Sul-Klapp,

samt en lustig

Wisa,

Det war and Herres tjenare, som
i en Höwälm stod, &c.

Denne kan sjungas under sin egen och behag-
liga Melodie.

Norrköping, 1827.

Ad. Fr. Raams Enka.

En Klofkares Titul.

Semi Venerandus.

Eller den halftvordige, något nar hederlig, alle for mycket betrodde, tre marker larde, och pa Kyrko:tornet hogst ansenlige, dock ovardige Kloe: Pare M. N. Klappengrip: den stora Kyrko:do:rens allvarsamma upp: och igenlatande, de skon gula Husens bestallsamma upptandare, darrhandte snytare och utslackare. Helgedomens skymserliga Stathallare och illfundige Gouverneur, de heliga Monumenters drapelliga utwisare, Masehakars och Skjortors behandige af: och paladare, morgons och aftons andagtige och barhusde klamtare, alla nerbranda ljusstumpars tidiga afhamtare och snalla bortsnappare, sma ringningars hogt gemene Directeur och Forwaltare, Psalmernes och Num: rornes behandige uppsattare, hela Socknens nod: dighets pa minnare eller angifware, Lysnings: sed: lars och andra Brefs frambare, Pradikstols: trappans nodvandiga eller ringa beprydare, alla Kyrkans orenligheters hederliga utbare och be: romliga utsofare, Stofkens behandiga Commens: deur och alla motstafwigas ditledare, Kyrkans ma: hastige Hundpistare, Directeur och Besall: ningsman, alla pa Kyrkogarden kommande swins: fajeliga utskammare, hela Kyrkogardens Walt: mastare, alla forbens waldsamma nedbrystare och

upptrännare, alla trofuta söms och spållare, noa
uppletare och utträtare, den stora A B C D,
Bokens djupfönniga tolf och uttydare, en tom Kyr-
kas förnämsta bevisare när ingen mer är tillstä-
des, alla Tobaksbusars snälla församlare, behändi-
ga upptäckare och supple uttrötare, alla små handt-
werks (Socken till tjänst) Konsterfarne bönhas,
uti skrifvande något mindre än litet kunnige må-
stare, uti gästbud mycket ölmördige och bränn-
vinslärde Doctor, alla ensaldiga Bønders topp-
ridare och öfversittare, alla Fattigstuga-kärinaars
trogne tröstar och redelige förmyndare, hela Förs-
samlingens berömlige Klockare.

Zul-Klapp.

Jag klappar Ziss (Glickan) söt och kärligt,
Ty jag vill klappad bli igen!
Jag klappar Titus ömt och ärligt;
Ty jag behöfver ock en vän.
Jag klappar Köpman samt med smicker,
Ty min Credit mig anstår väl;
Jag klappar Wården när jag dricker,
Förty jag har en törstig själ.
Jag klappar Fruen hur hon behagar:
Ty hornen klåda mannen nått.
Jag klappar Domaren alla dagar;
Ty jag vill ha en qvintin rätt.
Jag klappar mina Gällkaps-vänner;
Ty jag vill se en glattig mine.

Jag klappar Språttan; Ty jag känner
Dess salig Farmors tunga skrin.
Jag klappar Presten med all wördnad:
Ty han skall ge mig mitt bested.
Jag klappar den som är förtörnad:
Ty jag ser hållt min ragg i fred.
Jag klappar den med skwaller löper
På det han ej må tala sannt.
Jag klappar den som detta köper;
Ty trycket kostar en dubbel slant.
Jag klappar den af högmöd gåser,
Ty jag vill hedras ock af den.
Jag klappar den som detta läser.
Nu är det slut farmål min vän.

1.
Det var en herres tjänare, Som i en höwälm
stod, Han höll en brännvinstumlare Och sig
för magen slag, Han åt och söt, sin herre såg,
Men wände sig ej om: Blott jag har brännvin,
Korn och råg, Bryr jag mig ingen em.

2. Det var en gång en skrifware, Som
bodde wid en ålf, Han mycket skref och plumpaa-
de, Bestod sig blecket sjelf; Papperet hörd, Con-
toiret till, Men pennan den hölt han, Den gärna
mycket skrifwa vill, Han ofta plumpaa kan.

3. Det var en gång en skräddare, Som
bodde i en by, Att stjåla var han mästare

Men kludder till att se; Hvar gång han såg sin
fästemo, Sjöng han rätt gladelig: Min nål skall
mig till döden fö, Och aldrig swika mig.

4. Det war en gång en Sockensmed, Som
bodde wid en ström, Han skröt af sinneslugn och
fred, Samt smidde sko och sömm, Hans wisa war
alltid så här: Bort pust och qwal, haf lustigt
med, En lycklig Smed du är.

5. Det war en gång en Mjölhare, Som
satt bredwid en ålf, Han sjöng förnöjd och gla-
dare Sin nåktergalen sjölf, Hans wisa war rätt
märkelig, Och hördes när man kom: Om ingen
frågar efter mig, Bryr jag mig ingen om.

6. Till Dwarven kom framridandes En flicka
röd och hwit, Han ropte: pro fårhertandes, will
ni ej rida hit, Hon swarade nej, tro wißerlig Jag
är ej utaf dem, Min wäg just ligger ej till dej,
Men ärnar rida hem.

7. Det war en gång en gammal färing,
Som skröt med jungfru-namn, Fast hon war mer
åt liten dräng; Men ägde aldrig man, Hon swor och
trodde att det än Mång ungerstwen här fans, Som
ofta tycker om att så Och bryta jungfru-frants.

8. Det war en gång en Musikant, En stän-
dig bröllopsgäst, Som tjente sig mång wacker
slant, Och druckit som en häst; Han sjöng en aston-
stund förnögd Wid fluggan af en ålf, Nu har
jag mina strängar nött, Nu will jag dansa sjelf.

9. Det war en gång en Danneman, Som
räknat flera år, Af jord och sjö sin söda wann,
Och ganfka nögder går, Sin åker plögde, såd-
de, skar, Och annat ej förgat; Han sjöng: jag
leswer falla dar, När jag har öl och mat.

10. Det war en gång en Favorit, Sin
Konungs trogna råd, I går berömd för tro och nit,
I dag ur Kungens nåd, Han sjöng en astonstund
förnögd Wid fluggan där han satt: Min sol is-
från sin middagsbög Gick ner och det blef natt.

11. Det war en gång en domare, Som
hade Daphne fält, Till kyrkan twänne daler ge
Dermed war det beställt, Han sjöng jag måste
följa lag. Fast uti Daphnes fel, När hon är
wacker som en dag, Jag gärna hade del.

12. Det war en gång en enkefru, Som sörj-
de åtta dar, Hon sjöng, jag blir wäl gäst annu:
Den trösten har jag qwar, Min salig man ej
waknar mer, Om jag än grät ett år, Deß minne
jag uppliswat ser, När jag en annan får.

13. Det war en gång uti en Stad, En
Fröken ung och söt, Wid elftwa år förnögd och
glad, Och aldrig nöjen tröt, Ett år el' fler förbi
snart går, Wår tid sin omsorg har, Wid semton
är man börja får, De rätta glad dar.

14. Det war en gång en socknepräst, Sin
tårt så wäl han dres, Att ögon, som plår glödas
måst, Af tårar fulla blef, Hwar har af gästwor
här sin lott, En präst kan röra er, I sköna och
den gästwan satt, Att röra hwem er ser.

15. Det war en gång en Ryvare, Som
bodde wid ett topp, Att supa war han måstare,
Och lesde utan sorg, Blott han fick dricka gäs-
ter till, Och säga friskt gotår, Sen frågar han
hur snart man will, Och han betalning får.

16. Det war en gång en tiggare, Wid gas-
tuhörnet satt, Han bad, en slant den blinde ge,
Och räckte fram sin hatt, Du wandringsman,

som går förbi Och lyckans nåd begär, Besinna
att ett tiggeri Vår hela lefnad är,

17. En sotare så svart som skog Uppå en
skorsten stod, Han ropte öfver hela stan Och
var mid lustigt med; Men glädjen blef dock ha-
stigt all; Han föll från taket ner, Och ropte
döghet, går för fall; Sen sjöng han aldrig mer.

18. Ett ädelt sinne aldrig räds Af medgång
eller mot, Det brer sig ej om lyckans spel, Ej
fruktar agg och hot. Jag vördar Gud, min
Kung och Lag, Samt har friheten kär: Jag
bedre ser min sista dag, Än annan tanka bär.

